

Med forbehold

Da Belgiens premierminister Herman Van Rompuy i november blev udnævnt til EU's første præsident, mens den britiske EU-kommissær Catherine Ashton blev udenrigschef, var der få, som klappede i hænderne.

Den ene EU-ekspert efter den anden lod vide, at valget var uambitiøst, for så vidt som de to var ukendte af den brede europæiske offentlighed og slet ikke havde den fornødne karisma til at skabe et handlekraftigt og visionært EU.

Det var en mærkelig kritik. Det havde været berettiget, hvis EU's nye ledelse skulle vælges på baggrund af en ny forfatningstraktat, som havde til formål at sætte EU i stand til at tale med én stemme – i stedet for som nu et a cappella kor.

Men hvad blev forfatningstraktatens skæbne? Den faldt! Og erstatningen, Lissabon-traktaten, der blev vedtaget i dens sted, var nær også faldet. Den krævede en ny afstemning i Irland, og mon ikke den var faldet i andre lande også, hvis regeringerne havde besluttet at sende den til afstemning.

Så hvis man på den baggrund havde valgt kendisser til EU's præsident og udenrigschef, så havde man højst sandsynligt skabt enorme problemer for sig selv.

Eller for at sige det, som det er: Befolkningerne vil helst ikke mindes om EU-projektet for tit.

I særdeleshed gælder det den danske befolkning. Vi har valgt at gøre Lissabon-traktaten til tema for dette nummer af Udenrigs, og som man vil kunne forvise sig om i flere artikler, er de danske forbehold i høj grad ren symbolpolitik.

De virker ikke længere efter hensigten – de andre EU-landes borgere er nemlig ikke omfattet af forbeholdene, når de opholder sig i Danmark – og danskerne er heller ikke, når de opholder sig i andre EU-lande. Men vi opretholder dem alligevel for at bevare illusionen om selvstændighed.

Spørgsmålet er så, om der er noget at gøre ved det. Læs og døm selv.

Redaktionen